

Arrest

nr. 274 430 van 21 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 25 september 2017, dient op 6 oktober 2017 samen met haar echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 13 augustus 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoekster reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere EU-lidstaat, namelijk Spanje. Verzoekster stelt geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.2. Nadat zij vanuit Spanje terugkeert naar België, dient zij op 9 oktober 2019, samen met haar echtgenoot, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart onder meer dat zij samen

met haar echtgenoot naar Spanje was teruggekeerd teneinde afstand te doen van haar subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal verklaart het tweede verzoek niet-ontvankelijk op 9 juli 2020. Verzoekster stelt opnieuw geen beroep in tegen voormelde beslissing.

1.3. Nadat verzoekster naar België terugkeert vanuit Frankrijk, dient zij op 19 juli 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 15 maart 2022 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Je verklaart dat je de Syrische nationaliteit bezit, een soennitische van Arabische origine bent. In eerste instantie beweerde je in 1999 in Aleppo te zijn geboren. Je groeide op in de ouderlijke woonst in Ashrafiya. Je bent ongeschoold en hebt nooit buitenshuis gewerkt. Op je vijftiende, omstreeks 2014, verliet je Ashrafiya als gevolg van de slechte veiligheidssituatie. Je reisde samen met jouw familie naar Aleppo en nam er intrek in het Palestijns vluchtelingenkamp van 'Sabra en Shatila'. Jullie verbleven er zes maanden en reisden vervolgens naar Algerije, waar jullie in totaal een viertal jaar verbleven. In Algerije huwde je met Z.A.A. (OV X CG X), eveneens van Syrische nationaliteit. Vervolgens stak je samen met jouw echtgenoot op illegale wijze de Algerijns-Marokkaanse grens over. Jullie verbleven er ongeveer vijftien dagen en betraden vervolgens op illegale wijze de Spaanse enclave Melilla. Jullie vingerafdrukken werden er op 9 maart 2017 genomen, jullie kregen er onderdak en bijstand, en jullie werden er geïnterviewd door de Spaanse autoriteiten. Vervolgens werden jullie naar het Spaanse vasteland overgebracht. Na aankomst in Malaga reisden jij en je echtgenoot naar Frankrijk, waar jullie je schoonfamilie bezochten. Twee maanden later reisden jullie verder naar België. Gedurende drie maanden werden jullie overstelpst door familieleden die jullie een bezoek wilden brengen. In die drukte was het onmogelijk om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uiteindelijk dienden jij en je echtgenoot pas op 6 oktober 2017 een **eerste verzoek om internationale bescherming** in België in. Op 1 december 2017 ontvingen de Belgische autoriteiten vanwege de Spaanse asielinstanties informatie waaruit bleek dat jij en je echtgenoot in Spanje een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend en op 14 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend. Ter staving van je eerste asielverzoek om internationale bescherming legden jij en je echtgenoot volgende documenten voor: het paspoort van je echtgenoot d.d. 24/12/2012, attest van gezinssamenstelling d.d. 02/02/2017, geboorteakte d.d. 02/02/2017. Op 13 augustus 2018 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot de niet-ontvankelijkheid van jouw asielverzoek omdat je over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere lidstaat van de Europese Unie. Je tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.*

*U diende vervolgens op 9 oktober 2019, samen met je echtgenoot, een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Je stelde dat je anderhalve maand eerder met je echtgenoot naar Spanje was afgereisd en er afstand had gedaan van je daar verkregen subsidiaire beschermingsstatus. Voor die gelegenheid had je zeven dagen in een hotel verbleven, nl. in de stad waar het commissariaat is gelegen. Je reisde af met de wagen van je schoonbroer en was vervolgens, na de afstand van uw status van internationale bescherming, teruggekeerd naar België. Je zou die afstand hebben gedaan op vraag van jullie advocaat. Jouw familie verbleef immers in België. Teruggaan naar Spanje was voor jou geen optie omdat je familie hier in België verbleef en de mensen hier zeer vriendelijk waren. Een terugkeer naar Syrië was uitgesloten omdat er nog steeds oorlog woedde, mensen - ook kinderen - werden ontvoerd en gedood. Ter staving van je tweede asielverzoek legde je het origineel document voor dat je tekende op 27 september 2019 en waarmee je afstand deed van jouw beschermingsstatus. Jouw verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 9 juli 2020. Je diende geen beroep in tegen deze beslissing.*

*In juni 2021 ging je met je echtgenoot naar Frankrijk. In het kader van de Dublin-regeling dienden jullie terug te keren naar België. Jouw echtgenoot heeft je toen in België achtergelaten. Je hebt sindsdien geen contact meer met hem. Jullie zijn niet officieel gescheiden. Op 19 juli 2021 diende je een **derde verzoek** om internationale bescherming in. Je beweert nu geboren te zijn op 1 mei 2004 en dus minderjarig te zijn. Je gaf eerder een andere geboortedatum op, omdat je als minderjarige vreesde elders te worden ondergebracht. Als reden voor je huidig verzoek haal je aan papieren te willen om te studeren. Je wil bovendien je zieke ouders in Algerije gaan bezoeken. Je haalt aan dat Syrië nog steeds niet veilig is. Je huis werd daar met de grond gelijk gemaakt. Wat Spanje betreft, haal je aan dat je daar geen familie hebt. Je zou de Spaanse autoriteiten gezegd hebben niet bij hen te willen blijven, maar naar België te willen. Je zus, ooms en tante zijn hier immers.*

Ter staving van je huidig verzoek leg je je oude paspoort (d.d. 22/12/'13), je recente paspoort (d.d. 12/7/'21) en het familieboekje van je vader voor.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van je tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit je verklaringen en de door jou neergelegde **documenten** (uw paspoorten en familieboekje) blijkt immers dat je **minderjarig** bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, er werd je namelijk een voogd toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Jouw **eerste verzoek** om internationale bescherming werd door het CGVS **niet-ontvankelijk** verklaard omdat je een internationale beschermingsstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat. In casu bleek dat jij, alsook jouw echtgenoot, op 14 november 2017 in **Spanje** internationale bescherming kreeg in de vorm van de **subsidiare beschermingsstatus** (zie Elektronisch-doc 'Ministerio del Interior' dd. 05/12/2017 - toegevoegd aan het administratief dossier 1e verzoek).

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich in deze lidstaat niet meer kan beroepen op deze bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In het kader van jouw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarden jij en je echtgenoot niet te weten dat jullie in Spanje subsidiaire bescherming verkregen en zelfs niet op de hoogte waren dat jullie er een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, A.A., p. 4, 6-7, 11 - zie CGVS, X, p. 9-11). Nochtans bleek effectief dat jullie, nog vóór de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje (d.d. 14/11/2017), een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend in België (d.d. 06/10/2017). Het werd echter als ongeloofwaardig beoordeeld dat jullie geen weet hadden van de aanvraag tot internationale bescherming die jullie al eerder in Spanje hadden lopen. Dit bleek o.a. uit de vaststelling dat 1) jullie wisten hoe jullie via de Spaanse enclave Melilla Europa konden binnenkomen, 2) jullie mits de hulp van de Spaanse autoriteiten naar het Spaanse vasteland konden worden overgebracht, 3) jullie wisten dat er in Europa mogelijkheden tot internationale bescherming bestonden, 4) jullie na aankomst in België, zonder hiervoor een coherente en/of geloofwaardige reden te geven, een zestal maanden wachtten vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen wat minstens liet vermoeden dat jullie een Belgisch terugnameverzoek voor Spanje op basis van de Dublin-regelgeving hebben trachten te omzeilen - bleek overigens dat in die zes maanden 'bezoekjes aan familie' en 'vakanties' voorrang genoten op een verzoek om internationale bescherming, 5) dat eveneens was gebleken dat jullie tot tweemaal toe werden geïnterviewd door de Spaanse politie, bijstand kregen in Melilla, er ook de nodige documenten ontvingen maar jullie zich onttrokken van deze documenten omdat jullie van plan waren naar België door te reizen, en 6) dat men jullie wel degelijk op de hoogte heeft gebracht van het feit dat jullie in Spanje om internationale bescherming hadden gevraagd (zie CGVS, A.A., p. 4). In tweede instantie oordeelde het CGVS dat de door jullie opgeworpen redenen om niet in Spanje te kunnen blijven niet konden volstaan. Jullie verwezen daarbij enerzijds naar de levensomstandigheden in Spanje, nl. in Melilla kregen jullie opvang maar was deze opvang naar jullie mening niet naar behoren; anderzijds wilden jullie niet in Spanje blijven omdat jullie familie al in België verbleef terwijl jullie niemand in Spanje hadden. Je echtgenoot verklaarde overigens dat er niets mis was met Spanje. Wat jullie eerste argument betrof is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de EU, enkele gebreken kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale

bescherming genieten. Inzake jullie tweede argument kon het CGVS enkel oordelen dat deze reden geen enkel uitstaans heeft met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Het CGVS besloot bijgevolg tot de niet-ontvankelijkheid van jullie eerste asielverzoek omdat geenszins kon worden gesteld dat je Spanje had verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of vanuit een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Je basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet waren/zijn er gegarandeerd. De door jou aangehaalde levensomstandigheden konden niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In het kader van jullie **tweede asielverzoek** gaven jullie aan dat je na voormelde beslissing van het CGVS waarna jullie geen beroep meer indienden - op eigen houtje naar Spanje zijn gereisd en daar, op eigen initiatief, bij de Spaanse asielinstanties **afstand** hadden gedaan van jullie verkregen subsidiaire beschermingsstatus (Zie verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 7 november 2019, vragen 14-15). Wat betreft bovenstaande bewering dat je afstand hebt gedaan van de internationale bescherming die jou al werd verleend in Spanje, moest worden opgemerkt dat dit loutere verklaringen of beweringen betroffen, doch je bezat niet het minste verifieerbaar gegeven om zulks te onderbouwen. Dienaangaande moest bovendien worden benadrukt dat het vrijwillig en moedwillig afstand doen van een internationale beschermingsstatus die je in een andere lidstaat van de Europese Unie reeds werd verleend, terwijl je inmiddels een nieuw verzoek had ingediend om eenzelfde internationale beschermingsstatus te verkrijgen in België zonder evenwel enige garantie te hebben wat betreft de uitkomst van zulk een nieuw verzoek - meer zelfs je eerste verzoek als niet-ontvankelijk werd beoordeeld - , niet alleen kon worden aangemerkt als een intentionele poging om de vigerende Belgische en Europese regelgeving te omzeilen, maar tevens haaks stond op de gegrondheid of ernst van de nood aan internationale bescherming die je beweerde te hebben. Evenmin toonde je genoegzaam aan dat je je - in geval de afstand van je status in Spanje effectief zou zijn vastgesteld, hetgeen vooralsnog niet concreet wordt aangetoond - niet terug tot de Spaanse instanties kon of zelfs moest wenden om de mogelijkheden of middelen die je daar ter beschikking stonden uit te putten voor zover je van oordeel was dat je nog steeds een nood aan internationale bescherming kon doen gelden (cf. heropening, volgend verzoek), temeer aangezien je in het kader van jouw tweede verzoek géén redenen aanreikte die een valabele verschoningsgrond konden vormen voor het vrijwillig opgeven van de internationale bescherming die je voorheen in Spanje verleend werd teneinde een nieuw (tweede) verzoek in België in te dienen. Meegaan in dergelijk handelen zou dan ook zou indruisen tegen het EU-acquis en daarmee verbonden interstatelijk vertrouwensbeginsel evenals irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Echter, zoals hierboven al werd aangestipt slaagde je er niet in om de effectieve beëindiging van de reeds verleende internationale bescherming aan te tonen. Je legde een document neer dat de afstand van je beschermingsstatus ten aanzien van de Spaanse autoriteiten moest aantonen (opgesteld te Madrid, d.d. 27 september 2019). Je echtgenoot omschreef dit document als een origineel (Zie verklaring volgend verzoek DVZ echtgenoot, d.d. 7 november 2019, vraag 17). Echter, het door jou op de DVZ neergelegde stuk betrof slechts een kopie, geen origineel, zodat de herkomst noch de authenticiteit ervan kon worden nagegaan. Het stuk bevatte ook geen enkele officiële hoofding, enkel een handtekening en een stempel op een gekopieerd document, wat op zich al ongebruikelijk is. Ook de ronde stempel bleek bedenkelijk te zijn, de ronde vorm was ongelijk en afwijkend. Dit alles liet toe minstens twijfels te formuleren betreffende de herkomst van dit stuk. In tweede instantie kon dit document hooguit aantonen dat je de intentie had om afstand te doen maar kon het stuk geenszins aantonen dat deze afstand ook daadwerkelijk werd geacteerd en dat aan je verzoek tot afstand wel degelijk gevolg werd gegeven door de Spaanse autoriteiten. Het neergelegde stuk betrof geenszins een juridische beslissing vanwege de Spaanse asielinstanties om een einde te stellen aan jou toegekende beschermingsstatus. Je stelde verder dat jullie zelf met de auto van je schoonbroer naar Spanje waren gereisd en er zeven dagen - je echtgenoot sprak over vijf dagen - lang in een hotel hadden gelogeerd. Van de reis (heen en terug), noch van de hotelboeking, legde je enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer. Je wist zich ook niet de exacte data van jullie reis te herinneren, noch kon je zeggen in welke stad jullie waren gelogeerd, je sprak enkel over 'de stad waar het commissariaat is gevestigd', maar dat was een weinig concrete uitspraak (zie verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 7 november 2019, vraag 14). Je echtgenoot haalde als bezwaar aan dat jullie, gelet op de door jullie gedane afstand van jullie verworven beschermingsstatus, niet terug konden naar Spanje want dat jullie dan de hele procedure terug zouden moeten doormaken. Hij stelde eveneens dat jullie in Spanje, in het kader van jullie afstand, een interview kregen en een tolk ter beschikking hadden die alle gevolgen van de afstand zou hebben uitgelegd. Ook van dit gehoor legden jullie **geen enkel begin van bewijs** neer. Dat hij zelf aangaf dat je in Spanje volledig werd uitgelegd wat het precies betekende om afstand te doen van je beschermingsstatus, geeft aan dat je je ten volle bewust was van de gevolgen die jouw beslissing tot afstand zou hebben. Dit alles onderstreepte dat je beslissing tot afstand als een intentionele poging moet

worden aanzien om de vigerende Belgische en Europese regelgeving te omzeilen. Je beslissing tot afstand stond tevens **haaks op de door jou verklaarde nood aan internationale bescherming**, in casu vreesde je in Syrië te worden ontvoerd en gedood (Zie verklaring volgend verzoek DVZ echtgenoot, d.d. 7 november 2019, vraag 18 en zie eigen verklaring, vraag 18). Je legde tenslotte nog een uittreksel uit de burgerlijke stand neer als ook een uittreksel van familiesamenstelling voor. Beide documenten deden geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie en motivering inzake jouw tweede asielerzoek.

Uit het administratief dossier blijkt dat je naar aanleiding van onderhavige **derde verzoek** geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op jouw asielerzoek. Je beperkt je integendeel louter tot een **verwijzing naar asielmotieven** die je in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat je in Spanje geen familie hebt, in tegenstelling tot hier in België. Wat Syrië betreft haal je wederom de onveilige situatie aldaar aan.

Het feit dat je nu een **andere geboortedatum** opgeeft dan ten tijde van je eerdere verzoeken en beweert (nog een tweetal maanden) minderjarig te zijn, verandert niets aan het feit dat je in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend.

Dat je papieren wil om te studeren en je ouders in Algerije te gaan bezoeken, heeft geen uitstaans met je asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar haar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 2°, 48/5 tot 48/7, 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 11 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 33, 34 en 35 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van het voorzichtigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij onder druk van haar echtgenoot en andere familieleden tijdens haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming gelogen heeft over haar leeftijd en dat zij minderjarig is. Dat zij haar werkelijke leeftijd achterhield onder druk van haar familie betekent volgens haar niet dat zij geen bescherming nodig heeft in België.

Zij meent dat haar werkelijke leeftijd een heel ander licht werpt op haar kwetsbaarheid, haar eerdere verklaringen en de mogelijkheden van terugkeer naar en hervestiging in Spanje. Zij legt uit dat zij ten tijde van haar aankomst in Spanje slechts 13 jaar was en zij er onwetend was over haar ingediende verzoek om internationale bescherming omdat ze de aanbevelingen van haar echtgenoot volgde. Toen ze samen met haar echtgenoot opnieuw naar Spanje reisde om aldaar afstand te doen van de subsidiaire bescherming, had ze wederom geen controle over de situatie en heeft ze slechts blindelings gedaan wat van haar verwacht werd. Zij benadrukt dat ze wel degelijk een vrees koestert bij terugkeer naar Aleppo en dat de afstand van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen afbreuk aan doet.

Zij verwijt de commissaris-generaal niet te zijn nagegaan of zij nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus heeft gelet op het gegeven dat zij minderjarig is en ze verklaard heeft dat ze daarvan afstand had gedaan.

Er werd volgens haar geen rekening gehouden met haar kwetsbaarheid nu zij minderjarig is en al jaren geen enkele stabiliteit heeft. Ze zet uiteen dat ze amper 6 jaar oud was toen de oorlog in haar herkomstland is uitgebroken, ze op 10-jarige leeftijd Syrië is moeten ontvluchten en zij uiteindelijk in Algerije door haar familie werd uitgehuwelijkt, waarna zij gedwongen werd om met haar echtgenoot te vluchten naar Europa. Ze stelt dat ze in Spanje slechts zeer kort heeft verbleven samen met haar echtgenoot en zij nu 4 jaar in België verblijft, waar ze in onzekerheid leeft nu ze geen verblijfsdocumenten heeft en ze niet naar school kan gaan. Daarnaast merkt ze op dat de verstandhouding tussen haar en haar echtgenoot heel slecht is en ze geen contact meer hebben.

Ze benadrukt nood te hebben aan stabiliteit en aan een rustige omgeving en stelt dat verschillende familieleden in België verblijven, met wie zij banden heeft kunnen leggen, zijnde haar zus, diens echtgenoot en haar ooms en tantes. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt dat zij heel dichte banden heeft met haar familie en geen netwerk heeft in Spanje. Zij bewijst ook dat zij op hetzelfde adres verblijft als haar zus. Ze stelt bij haar zus, die voor haar als een moeder is, een nieuwe thuis gevonden te hebben.

Het kan van haar niet verwacht worden dat ze zich hervestigt in Spanje gelet op het feit dat ze minderjarig en ongeschoold is, nooit heeft gewerkt en de Spaanse taal niet machtig is. Ze zou er geen netwerk hebben en er helemaal alleen voor staan. Ze zou niet zelfstandig genoeg zijn om op haar eentje terug te keren naar Spanje.

Vervolgens wijst zij op de slechte levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen in Spanje en citeert zij uit het AIDA rapport van 2020, waarin de toegang tot huisvesting en de toegang tot de arbeidsmarkt wordt aangekaart, naar een ECRE rapport van 2018, de Spanish Commission for Refugees van 2019 en naar een artikel van de Tijd van augustus 2018 betreffende de integratie van migranten en vluchtelingen in Spanje.

Zij meent dat alle elementen samen ertoe leiden dat er sprake is van een vervolging of een onmenselijke behandeling.

Zij verwijt de commissaris-generaal niet voldaan te hebben aan de samenwerkingsplicht door de effectiviteit van de bescherming in Spanje niet verder te onderzoeken ondanks haar specifieke omstandigheden. Er zou evenmin een onderzoek zijn gevoerd naar de huidige socio-economische situatie van vluchtelingen in Spanje.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- verblijfstitels van familieleden:
 - a. zus, S.
 - b. echtgenoot van de zus, J.
 - c. oom, M.
 - d. oom, S.
 - e. tante, H.
 - f. tante, J.,
- Getuigenissen
 - a. zus, S.
 - b. echtgenoot van de zus, J.
 - c. oom, Mohamed,
- Attest van woonst van zus S.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

In het kader van een volgende verzoek nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, dient de beoordeling van het nieuwe verzoek te worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Voorbeelden van nieuwe elementen zijn onder meer: de lidstaat heeft de internationale bescherming ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Het beschermingsverzoek dat thans voorligt betreft een tweede volgend verzoek (oftewel het tweede verzoek om internationale bescherming) dat verzoekster heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoekster vooreerst dat zij in het ongewisse was wat betreft haar status in Spanje. Zij verklaarde niet terug te willen keren naar Spanje omdat ze er niemand heeft, terwijl de familie van haar echtgenoot in België verblijft. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 13 augustus 2018 niet-ontvankelijk omdat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Spaanse autoriteiten op 14 november 2017 en omdat verzoekster niet aantoonde dat ze in Spanje daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer. (AD CGVS, 1^e verzoek, beslissing CGVS;; deel DVZ, schrijven Spaanse autoriteiten van 1 december 2017) Zij verklaarde dat ze haar paspoort is kwijtgeraakt tussen Marokko en de Spaanse grens en het in de koffer lag bij de smokkelaar (AD CGVS, 1^e verzoek, gehoorverslag 16 februari 2018, p. 3).

In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming verklaart verzoekster dat zij samen met haar echtgenoot en schoonbroer met de auto is teruggekeerd naar Spanje, waar zij 7 dagen verbleven heeft in een hotel en waar zij afstand zou hebben gedaan van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal verklaarde het volgend verzoek op 9 juli 2020 niet-ontvankelijk en oordeelde dat de verklaringen van afstand loutere verklaringen en beweringen betreffen die niet onderbouwd worden door een verifieerbaar gegeven. Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat dergelijke afstand ook haaks staat op de gegrondheid of ernst van de nood aan internationale bescherming. Omtrent het neergelegde document waaruit de afstand van de beschermingsstatus ten aanzien van de Spaanse autoriteiten zou moeten blijken, stelde de commissaris-generaal vast dat het slechts een kopie betreft en dat de herkomst, noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Verder werd erop gewezen dat het neergelegde stuk geen juridische beslissing betreft vanwege de Spaanse autoriteiten. Er werd geoordeeld

dat verzoekster er niet in slaagt om de effectieve beëindiging van de haar verleende Internationale bescherming aan te tonen. (AD CGVS, 2^e verzoek, beslissing CGVS)

In het kader van haar tweede volgend verzoek (oftewel het derde verzoek om internationale bescherming) legt verzoekster een nieuw en een oud paspoort voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2) afgegeven respectievelijk op 12 juli 2021 en 22 december 2013, waaruit blijkt dat zij geboren is op 1 mei 2004. Zij legt tevens een kopie neer van het familieboekje van haar vader (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Zij verklaart reeds een jaar en twee maanden gescheiden te leven van haar echtgenoot en onderhouden te worden door haar zus (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, punt 13). Gevraagd op grond van welke nieuwe elementen zij haar derde verzoek om internationale bescherming indient, antwoordt verzoekster *“niks, ik wil papieren krijgen om te studeren”. Ik wil mijn ouders gaan zien, mijn ouders zijn ziek in Algerije. Ik wil papieren krijgen. Ik ben al 5 jaar in dit land en ik heb geen papieren.* Gevraagd waarom zij niet terugkeert naar Spanje, antwoordt ze dat ze er geen familie heeft en tegen de Spaanse autoriteiten gezegd heeft dat ze niet bij hen wil blijven en ze naar België wilt en dat haar zus, ooms en tante allemaal in België zijn.

De vraag rijst of verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet omwille van volgende motieven.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen van de Spaanse autoriteiten op 14 november 2017. Waar verzoekster dit gegeven opnieuw in vraag stelt en net zoals in het kader van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming aanvoert dat zij niet op de hoogte was van de haar in Spanje verleende subsidiaire beschermingsstatus en dat zij daarvan afstand heeft gedaan, stelt de Raad vast dat zij niet verder komt dan datgene te herhalen wat zij reeds in het kader van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet, waardoor dit betoog aldus niet als nieuw element beschouwd kan worden in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, voor zover verzoekster laat uitschijnen dat het niet zeker is dat haar Spaanse verblijfstitel nog geldig is, er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Zij toont aldus niet dat er sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Waar zij tijdens haar derde verzoek om internationale bescherming plots verklaart minderjarig te zijn, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in de vaststelling dat het feit dat verzoekster thans een andere geboortedatum opgeeft en beweert nog minderjarig te zijn, niets verandert aan het feit dat haar in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bovendien is verzoekster inmiddels, op 1 mei 2022 meerderjarig geworden. De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoekster plots wel in staat is een

kopie van haar oud paspoort, afgegeven op 22 december 2013 bij te voegen, terwijl zij dit niet neerlegde in het kader van haar eerste en tweede verzoek om Internationale bescherming en zij bovendien verklaarde dat zij haar paspoort was kwijtgeraakt tussen Marokko en de Spaanse grens en het in de koffer lag bij de smokkelaar (AD CGVS, 1^e verzoek, gehoorverslag 16 februari 2018, p. 3). Waar zij in haar verzoekschrift nog toevoegt dat het gegeven dat zij haar werkelijke leeftijd onder druk van haar familie achterhield, niet betekent dat zij geen bescherming nodig heeft in België, merkt de Raad op dat zij hiermee alleszins niet aantoont dat haar werkelijke geboortedatum afbreuk doet aan de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Spaanse autoriteiten.

Waar zij vervolgt dat haar werkelijke leeftijd een heel ander licht werpt op haar kwetsbaarheid, haar eerdere verklaringen en de mogelijkheden van terugkeer naar en hervestiging in Spanje, kan de Raad haar geen gelijk geven. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar derde verzoek om internationale bescherming expliciet gevraagd werd wat de nieuwe elementen zijn op grond waarvan zij een volgend verzoek om internationale bescherming indient, waarop zij antwoordde wat volgt: *“niks, ik wil papieren krijgen om te studeren”. Ik wil mijn ouders gaan zien, mijn ouders zijn ziek in Algerije. Ik wil papieren krijgen. Ik ben al 5 jaar in dit land en ik heb geen papieren.*” De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande op goede gronden wat volgt: *“Dat je papieren wil om te studeren en je ouders in Algerije te gaan bezoeken, heeft geen uitstaans met je asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.*” Verzoekster doet geen ernstige poging om voorgaande motieven die pertinent en draagkrachtig zijn te weerleggen. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoekster inmiddels meerderjarig is geworden en het opmerkelijk is dat zij een kopie van haar oud paspoort pas voorlegt in het kader van haar derde verzoek, terwijl zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat zij haar paspoort was verloren. Waar zij zich louter baseert op haar leeftijd om te stellen dat dit element een ander licht werpt op de mogelijkheden om zich in Spanje te vestigen, laat zij na dit verder uit te leggen en te concretiseren. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan op welke wijze haar leeftijd van 18 jaar haar zou verhinderen om in Spanje haar rechten te doen laten gelden verbonden aan de haar toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Waar zij, gevraagd waarom zij niet terugkeert naar Spanje, nog antwoordde dat ze er geen familie heeft en haar zus, ooms en tante in België verblijven, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat zij zich louter beperkt tot datgene wat ze reeds verklaard heeft tijdens haar vorige verzoeken om internationale bescherming. Waar zij dit opnieuw herhaalt in het verzoekschrift en nog toevoegt dat zij in België wilt blijven omdat haar zus en haar familie hier verblijven, zij hieromtrent stukken toevoegt en stelt dat zij in Spanje geen netwerk heeft, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geenszins nieuwe elementen aanreikt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Zij toont niet aan dat zij, door het gebrek aan netwerk, wat reeds werd aangevoerd in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming, in Spanje terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoekster in het verzoekschrift tenslotte nog wijst op de algemene situatie in Spanje en dienaangaande verwijst naar het AIDA rapport van 2020, naar een ECRE rapport van 2018, naar de Spanish Commission for Refugees van 2019 en naar een artikel van de Tijd van augustus 2018, zonder concrete elementen aan te brengen die op haar persoonlijke situatie van toepassing zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster ook hier in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen op basis waarvan kan worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

De Raad stelt vast dat uit de weergegeven citaten in het verzoekschrift niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden

geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster brengt aldus met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat zij niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting in Spanje. Evenmin toont zij op enige wijze aan dat zij in geval van terugkeer naar Spanje als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou krijgen tot de arbeidsmarkt, medische zorgen of andere basisbehoeften. De Raad benadrukt in dit verband dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeker zijn internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Spanje niet in om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

Gelet op voorgaande kunnen de algemene rapporten niet beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit voorgaande blijkt dat er geen feiten of elementen worden aangetoond die de toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.7. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO